

дигал глава да види, де стои гласовития певец. В църквата пеели и други певци, често пеели и монахини, но като гласа на Василя Иванов немало втор. Карловци го условили за певец със сжвършено нищожно възнаграждение. Успеха му в пението подхранвал копнежите му да стане учен човек, нещо, което тогава не се броило несжвместимо с църковното пение. Хаджи Василий схванал това негово желание, обещал му да го прати и издържа в Русия на учение, но по-напред Васил трябвало да стане дякон. Сжбрали се на сжвет майка му и роднините му, та го убедили да послуша вуйча си. Васил най-сетне склонил. С голяма радост Хаджи Василий завел сестриника си в сопотския мъжки манастир „Св. Спас“, дето го подстригал, облякал му расо, нахлупил му калимявка и го прогласил за дякон *Игнати*. В своята радост архимандрит Василий похарчил много пари за угощение на роднини и приятели по този важен за него случай.

II. Борба между дякона и архимандрита.

Църковен и обществен живот на бжлгарите през 1850-те и 1860-те години. — Църковния и обществения живот на бжлгарския народ в половината на XIX век се намирал в особено положение. Възражданието прониквало на всякъде. Борбата за църкви и училища добивала все поголеми успехи. Заякналите бжлгарски еснафи всжде имали мощен глас. Младите тжрговци сжщо. Еснафите и тжрговците били лоста на новия подем и